

Evanghelia de astăzi ne prezintă un tânăr bogat în dialog cu Hristos, un dialog care ne dovedește mereu că nici tinerețea, nici bogăția, nici funcțiile înalte, nu pot fi obstacole în a transforma dialogul nostru cu Dumnezeu în șansă de a ni se deschide porțile Împărăției lui Dumnezeu, atunci când căutăm drumul spre viața și fericirea veșnică.

Tânărul bogat era un iudeu evlavios, care a crescut, ca să spunem așa, la umbra Legii Domnului. Dacă îi pune această întrebare lui Iisus: „*Ce bine trebuie să fac ca să am viața veșnică?*” ne putem imagina că nu o face din necunoașterea răspunsului înscris în Lege, însă simțea nevoia să se apropie de Hristos, Care își începuse propovăduirea vestind Evanghelia Împărăției cerurilor și a vieții veșnice.

Iar Domnul Iisus, cu o delicată atenție pedagogică, răspunde, am putea spune, ducându-l pe tânăr de mână, pas cu pas, spre adevărul întreg.

„*De ce-Mi zici bun?*” spune Hristos, „*Nimeni nu este bun decât numai Unul Dumnezeu; iar de vrei să intri în viață, păzește poruncile!*” (Matei 19, 17). Astfel, înainte de a răspunde la întrebare, Iisus vrea ca tânărul să-și clarifice pentru sine motivul solicitării. „Bunul Învățător” îi arată interlocutorului său – și nouă, tuturor – că răspunsul la întrebarea „*Ce bine trebuie să fac ca să am viața veșnică?*” nu poate fi găsit decât la „Singurul Cel Bun” - „*Nimeni nu este bun decât numai Dumnezeu*” (Marcu 10, 18; Luca 18, 19). Numai Dumnezeu poate răspunde la întrebarea despre ce este bine pentru om, pentru că El este Binele.

Dar Dumnezeu a răspuns deja la această întrebare: a făcut-o creându-l pe om și rânduindu-l cu înțelepciune și cunoaștere spre cea ce este bine

și ceea ce este rău, „*legea naturală*” (cf. *Romani 2, 14-15*). A făcut-o, apoi, în cursul istoriei prin proroci și în mod deosebit prin cele „Zece Porunci”, scrise pe Tablele Legii, care prefigurau Legea cea Nouă, ce va fi întipărită, pentru totdeauna, în inima omului (cf. *Ieremia 31, 33-34*).

Și Iisus îi răspunde tânărului: „*Dacă vrei să intri în viață, păzește poruncile*” (*Matei 19, 17*). În acest fel este exprimată legătura strânsă între viața veșnică și ascultarea față de poruncile lui Dumnezeu.

Răspunsul lui Iisus nu-i este suficient tânărului, care insistă despre poruncile de respectat: L-a întrebat: «Care?» (*Matei 19, 18*), iar Iisus, după ce a orientat privirea tânărului spre Dumnezeu, îi amintește poruncile Decalogului, care se referă la aproapele: „*Să nu ucizi! Să nu săvârșești adulter! Să nu furi! Să nu mărturisești strâmb; Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta și să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuți*” (*Matei 19, 18-19*).

Poruncile pe care Domnul Iisus i le amintește tânărului sunt porunci al căror rezumat și fundament este porunca iubirii față de aproapele: „*Să-l iubești pe aproapele tău ca pe tine însuți*” (*Matei 19, 19*; cf. *Marcu 12, 31*). În această poruncă este exprimată demnitatea persoanei umane, „singura faptură de pe pământ pe care Dumnezeu a voit-o pentru ea însăși”.

Poruncile amintite de Iisus tânărului au scopul de a apăra binele persoanei umane, chip al lui Dumnezeu. „*Să nu ucizi, să nu săvârșești adulter, să nu furi, să nu mărturisești strâmb*”, sunt norme morale formulate în termeni de interdicție. Poruncile negative exprimă cu putere necesitatea imprescriptibilă de a apăra viața umană, curăția căsătoriei, proprietatea, sinceritatea și buna reputație.

Poruncile reprezintă așadar condiția de bază a iubirii aproapelui. Prima etapă necesară pe drumul spre libertate, spun Sf. Părinți, este a nu săvârși păcate grave ca omuciderea, adulterul, desfrânarea, furtul, înșelăciunea, sacrilegiul și altele de acest fel. În Predica de pe Munte Hristos rezumase toate poruncile în cele două: iubirea față de Dumnezeu și iubirea față de aproapele, *„în care sunt cuprinse toată Legea și Profeții”* (Matei 22, 40).

Așadar, Hristos, Care *n-a venit să strice, ci să împlinească Legea* (Matei 5, 17), arată că poruncile nu trebuie înțelese ca o limită minimală ce nu trebuie depășită, ci mai curând ca o cale deschisă spre desăvârșire, al cărei centru este iubirea față de Dumnezeu și față de oameni (cf. *Coloseni 3, 14*).

Astfel, porunca *„Să nu ucizi”* devine chemarea la o iubire gata să susțină și să promoveze viața aproapelui. Porunca ce interzice adulterul devine un îndemn la o privire curată, capabilă să respecte sensul divin al căsătoriei. De aceea Iisus ne învață: *„Ați auzit că s-a spus celor de demult: Să nu ucizi! [...] Eu însă vă spun vouă: Că oricine se mânie pe fratele său vrednic va fi de osândă. [...] Ați auzit că s-a spus: Să nu săvârșești adulter. Eu însă vă spun vouă: Că oricine se uită la femeie, poftind-o, a și săvârșit adulter în inima lui.* (Matei 5, 21-22; 27-28).

Răspunsul referitor la porunci nu-l satisface pe tânăr, care Îl întreabă pe Iisus: *„Toate acestea le-am păzit din copilăria mea. Ce-mi mai lipsește?”* (Matei 19, 20). Nu este ușor a spune cu conștiința împăcată: *„toate acestea le-am păzit”* dacă înțelegi cât de cât sensul efectiv al exigențelor cuprinse în Legea lui Dumnezeu. Totuși, chiar dacă poate da un asemenea răspuns,

chiar dacă a urmat și a respectat legea cu seriozitate încă din copilărie, tânărul bogat știe că este încă departe de țel. În fața persoanei lui Iisus, simte că ceva încă îi lipsește. Acestei conștiințe a insuficienței i se adresează Domnul Hristos în răspunsul final. Sesizând nostalgia unei plinătăți care depășește respectarea legalistă a poruncilor, Învățătorul cel Bun îl invită pe tânăr să intre pe calea desăvârșirii: *„Dacă vrei să fii desăvârșit, du-te, vinde averea ta, dă-o săracilor, și vei avea comoară în cer, după aceea, vino și urmează-Mi”* (Matei 19, 21).

Tânărul, care a păzit toate poruncile, se arată totuși incapabil de a face, numai prin puterile sale, pasul următor. Pentru a-l face, este nevoie de o libertate umană matură, simbolizată de cuvintele lui Iisus: *„Dacă vrei”*. Dar are nevoie și de darul dumnezeiesc al harului, pe care-l va primi dacă răspunde chemării: *„Vino și urmează-Mi!”*

Calea desăvârșirii cere o maturitate în dăruirea de sine la care este chemată libertatea omului. Hristos îi arată tânărului că poruncile sunt condiția primară pentru a avea viața veșnică, în vreme ce renunțarea la tot ceea ce posedă și urmarea Domnului au caracterul unei propuneri care respectă libertatea: *„Dacă vrei”!*, sau în altă parte: *„De voiește cineva să-Mi urmeze Mie”*, arătând relația fundamentală dintre libertate și Legea divină. Libertatea omului și Legea lui Dumnezeu nu se opun, ci, dimpotrivă, se cheamă reciproc.

Sf. Părinți spun că în măsura în care Îl slujim pe Dumnezeu suntem liberi și în măsura în care slujim legea păcatului suntem încă robi.

Cel care trăiește „după trup” resimte Legea lui Dumnezeu ca pe o povară, ca pe o restrângere a propriei libertăți. Dar cel care este însuflețit de iubire, care „umblă în Duhul” (Galateni 5, 16) simte nevoia de a nu rămâne la exigențele minime ale Legii, ci de a le trăi în „plinătatea” lor.

Chemarea la iubirea desăvârșită nu este rezervată doar unui grup de persoane. Recomandarea lui Iisus: „Mergi, vinde ceea ce ai și dă săracilor”, împreună cu făgăduința că „vei avea comoară în cer”, se adresează tuturor, fiindcă este vorba de o maximalizare a poruncii iubirii față de aproapele, după cum îndemnul „Vino și urmează-Mi” (Matei 19, 21) este noua formă concretă a poruncii iubirii față de Dumnezeu.

Calea desăvârșirii constă în urmarea lui Hristos, după renunțarea la tot ceea ce ne poate reține de la această chemare.

Chemarea este adresată înainte de toate celor cărora Hristos le încredințează o misiune deosebită, începând cu cei 12 Apostoli. De aceea s-a spus despre tânărul bogat din Evanghelia de azi, că Hristos Domnul l-a chemat de fapt la apostolat, l-a chemat să fie în rând cu apostolii. Însă, la fel de clar ne apare și faptul că a fi ucenic al lui Hristos este condiția oricărui credincios (cf. *Fapte* 6, 1-7). De aceea, urmarea lui Hristos este fundamentul primordial al învățaturii creștine: așa cum poporul ales îl urma pe Dumnezeu, Care îl călăuzea prin pustiu spre pământul făgăduinței (cf. *Ieșire* 13, 21), la fel, noi, care ne numim creștini și ucenici ai lui Hristos, trebuie să-L urmăm pe El, mai ales că Însuși Dumnezeu Tatăl ne atrage la El, după cuvântul lui Hristos (cf. *Ioan* 6, 44).

Mântuitorul cere să fie urmat și imitat: *„aceasta este porunca Mea: să vă iubiți unii pe alții așa cum v-am iubit Eu”* (Ioan 15, 12). Acest *„așa cum”* înseamnă imitarea lui Hristos, a iubirii Sale, al cărei semn este slujirea celui alt, precum Iisus a spălat picioarele apostolilor: *„Dacă Eu, Domnul și Învățătorul, v-am spălat vouă picioarele, și voi sunteți datori să vă spălați picioarele unii altora. Că v-am dat vouă pildă, ca, precum v-am făcut Eu vouă, să faceți și voi”* (Ioan 13, 14-15).

Dialogul dintre Iisus și tânărul bogat se continuă, într-un fel, în toate timpurile istoriei, chiar astăzi. Întrebarea *„Bunule Învățător, ce bine să fac ca să am viața veșnică?”* se naște în inima fiecărui om, chiar dacă o mărturisește sau nu, și întotdeauna Hristos-Domnul, numai El este Cel Care ne poate oferi răspunsul adevărat.

Hristos, Bunul Învățător, Care ne învață poruncile lui Dumnezeu, Care ne cheamă să-L urmăm pentru a avea viața veșnică, El este întotdeauna prezent și lucrează în mijlocul nostru, după făgăduința Sa: *„Iată, Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului”* (Matei 28, 20). Iar prezența lui Hristos față de oamenii tuturor timpurilor se lucrează în trupul Său, care este Biserica, *„pe care a câștigat-o cu însuși sângele Său”* (Fapte 20, 28).

Hristos a încredințat apostolilor și urmașilor lor această chemare care se împlinește în Biserica Sa prin lucrarea Sfântului Duh: *„Cine vă ascultă pe voi, pe Mine mă ascultă!”* (Luca 10, 16).

Întrebarea tânărului din Evanghelie: *„ce trebuie să fac?”* este o întrebare pe care ne-o punem zilnic și de mai multe ori când trebuie să

rezolvăm ceva în relațiile cu alții, în familie, în viața spirituală, socială. Ne întrebăm adesea ce trebuie să facem ca să reușim în viață. Unde, cu ce mijloace, cum și când trebuie să acționăm? În istorie au existat mereu sfetnici, povățuitori, îndrumători, călăuze, învățători. Astăzi, mai mult ca oricând, s-au înmulțit „serviciile de consiliere și consultanță” oferite de specialiști în diverse domenii. Societatea a inventat servicii de consultanță în afaceri, în politică, în tehnică, în finanțe, în resurse umane. Se vorbește de consiliere familială și educațională, consiliere psihologică sau spirituală. Se dau sfaturi pentru trup, pentru minte și desigur, pentru suflet.

Se pune întrebarea: Ce se întâmplă dacă omul care dă sfaturi are în vedere doar perspectiva bunurilor vremelnice? Sau are nevoie el însuși de consiliere, nu doar intelectuală, rațională, ci și morală, spirituală. Se poate întâmpla ca un orb să pretindă să conducă alt orb și atunci să cadă amândoi în groapă (cf. *Luca 3, 9*).

„Ce trebuie să fac ca să moștenesc viața veșnică?” Întrebarea este fundamentală și ne privește pe toți. De această dată „consilierii” nu sunt competenți pentru că ei înșiși sunt în căutare de răspuns. Serviciile de consiliere și orientare pentru viața veșnică sunt de alt ordin. Numai Dumnezeu, Creatorul vieții, poate oferi acest „serviciu” indispensabil.

A făcut-o din iubire față de oameni de-a lungul istoriei prin Duhul Sfânt, Care a grăit prin proroci, prin Legea dată lui Moise, apoi, revelându-Se în istoria lumii, Dumnezeu S-a întrupat și S-a făcut om asemenea nouă.

Mesajul Său nu este ascuns și inaccesibil, ci este viu în Evanghelia Sa, în Biserica Sa și în inima celui care îl primește. Chemarea lui Dumnezeu se află sădită în sufletul fiecăruia. Este vorba de glasul conștiinței noastre, care ne cheamă mereu la Dumnezeu, deoarece nimic din lumea aceasta nu ne poate satisface nu ne poate împlini cu adevărat, decât numai Dumnezeu, cum spune Fericitul Augustin: *„ne-ai făcut pentru Tine, Doamne, și neliniștit este sufletul nostru până ce se va odihni în Tine!”*

Să ne rugăm lui Dumnezeu să ne ajute ca prin harul Său să căutăm sincer mântuirea sau viața veșnică și să înțelegem că pentru a o dobândi trebuie să devenim tot mai milostivi și să-L urmăm pe Hristos, spre slava Preasfintei Treimi și spre a noastră mântuire. Amin!